

Arrest

nr. 245 961 van 10 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. SONCK
Anjelierenlaan 36
9470 DENDERLEEUEW**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 december 2019, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. SONCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 11 april 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd op 3 december 2019 door de verwerende partij onontvankelijk bevonden, omdat geen buitengewone omstandigheden waren aangetoond die verzoeker zouden toelaten de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in België in plaats van via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De voormelde beslissing werd op 5 augustus 2020 aan verzoeker betekend, samen met het bevel om het grondgebied te verlaten dat hij thans aanvecht. Dit bevel is als volgt gemotiveerd:

“ BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

*Naam, voornaam: C., M.
geboortedatum: 18.10.1983
geboorteplaats: El Jem
nationaliteit: Tunesië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om or zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM. Het wordt uiteengezet als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar zijn land van herkomst terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met zijn partner en kind.

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat hij een gezin vormt met mevrouw S. A. en het thans nog minderjarig kind geboren uit hun relatie, de genaamde S. M.. Enkel en alleen ingevolge -onterecht - negatief advies vanwege de Procureurs des Konings kon het kind vooralsnog niet worden erkend door verzoeker.

Het is aldus duidelijk dat er sprake is van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt.

Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.

Zie bijvoorbeeld Kort Ged. Rb. Brussel nr. 06/1352/C, 12 februari 2007:

“Eiser, die van Laotiaanse nationaliteit is, al meer dan 15 jaar in België woont en al meer dan een jaar samenwoont met zijn vriendin van Belgische nationaliteit, kan worden gevolgd wanneer hij voorhoudt dat hij, omwille van de duur van zijn verblijf, sociale en affectieve banden heeft gecreëerd op het Belgisch grondgebied.

De beslissingen die tegen hem werden genomen (uitsluiting van het voordeel van de regularisatiewet en bevel om het grondgebied te verlaten) lijken dus van die aard dat ze zijn privé leven aantasten, des te meer daar hij geen laissez-passer heeft kunnen genieten om terug te keren naar zijn land van herkomst zodat hij daar allicht niet zou kunnen herintegreren in geval van uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het blijkt geenszins te zijn bewezen dat de verwijdering van eiser, die perfect geïntegreerd lijkt te zijn in België, noodzakelijk zou zijn gelet op de dwingende bepalingen die worden beoogd in art. 8, §2 EVRM.

(...) (eigen onderlijning)."

Verzoekende partij verplichten om terug te keren voor een - ongekende/onzekere/onbepaalde - tijd vormt onmiskenbaar een inmenging in diens privé leven die niet verenigbaar is met artikel 8.2 EVRM.

Hierbij dient er ook rekening mee te worden gehouden dat, zoals reeds uiteengezet, verzoekende partij (diens gezin) het allerm minst "breed" heeft. Te meer gelet de nieuwe (hoge) huur en het eerder beperkte maandelijks inkomen van mevrouw S. A. is het gezin bijgevolg sterk afhankelijk van de inkomsten van verzoeker. Hiervoor is het dan natuurlijk wel onontbeerlijk dat hij niet het land wordt uitgezet. De gevolgen hiervan zouden nefast zijn voor het ganse gezin (gebrek aan onderhoud, zelfs mogelijke uithuiszetting als gevolg van eventuele wanbetaling enz.).

Het is aldus duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten een permanente inbreuk vormt op het gezinsleven van verzoekende partij, dewelke nooit de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM zou doorstaan!

Het middel is gegrond."

2.2. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing", van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het luidt als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken stoelt zich op de enige motivering dat "betrokkene (...) niet in het bezit (is) van een geldig visum" om aan verzoekende partij een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen.

Het spreekt voor zich dat bovenstaand element absoluut onvoldoende blijkt om een betekening aan verzoekende partij van een bevel tot het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen. De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is ondermaats. Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar motivering substantieel in gebreke is gebleven.

Daarnaast gaat men volledig voorbij aan het feit dat verzoekende partij intussen reeds circa tien jaar in België verblijft, zich geïntegreerd heeft en hier duurzame sociale, affectieve en familiale banden heeft opgebouwd. Net hetzelfde dient trouwens gezegd van diens partner, met wie hij er een duurzame relatie op nahoudt.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig te verwijzen naar deze elementen.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

2.3. Het derde middel is afgeleid uit de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Het wordt uiteengezet als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van de samenstelling van het gezin van verzoekende partij, alleszins dienaangaande geen onwetendheid kan voorhouden, en tóch nog beslist heeft een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van de enige motivering dat verzoekende partij geen geldig visum bezit.

De beslissing om verzoekende partij te bevelen het grondgebied te verlaten tart werkelijk alle verbeelding wetende dat hij inmiddels een leven opbouwde in België, zich hier gedurende de loop der jaren inburgerde en een hecht gezin heeft gesticht.

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier van verzoekende partij enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in zijne hoofde zijn besloten.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Het middel is gegrond.”

2.4. De middelen worden samen beoordeeld.

2.4.1. Volgens artikel 8 van de Vreemdelingenwet vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. In casu vermeldt het bevel dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, zodat hij niet aantoonde dat geen toepassing kon worden gemaakt van deze bepaling.

Wél stelt hij dat deze motivering niet afdoende, onzorgvuldig en kennelijk onredelijk zou zijn, omdat geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in zijn dossier.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen nadat werd geoordeeld over de aanvraag om machtiging tot verblijf die door verzoeker werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In die aanvraag had verzoeker zich beroepen op de elementen die hij ook in het huidige verzoekschrift aanhaalt. Zo had hij gewezen op een langdurig verblijf in België, op het feit dat hij een relatie zou hebben met mevrouw S.A.A. en dat zij samen een kind verwachtten, dat de Belgische

ambassade in Tunis zich bevindt op 200 km van zijn woonplaats, dat hij geen onderkomen en geen banden meer heeft in Tunesië en dat het niet evident zou zijn om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken, dat hij in een mensonterende situatie zou terecht komen hetgeen een schending van artikel 3 van het EVRM impliceert, dat de gemaakte kosten aan het IOM moeten worden terugbetaald indien hij binnen een periode van vijf jaar zou terugkeren naar België, dat hij voltijds aan het werk zou kunnen gaan en dat hij zich volledig heeft geïntegreerd in België.

In de beslissing aangaande de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden al deze elementen beoordeeld als volgt:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die; op datum van 11.04.2019 werd ingediend door :

[....]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de v/wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2010 te verblijven. Echter, betrokkene legt geen bewijs voor waaruit dit verblijf sedert 2010 zou moeten blijken. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2016 een aanvraag heeft ingediend om het bekomen van een arbeidskaart doch toont dit nog niet aan dat hij gedurende al die tijd in België heeft verbleven. Ook lijkt het ons onwaarschijnlijk dat betrokkene na een verblijf van bijna 9 jaar niet meer bewijzen zou kunnen aanbrengen die zijn verblijf sedert 2010 zou kunnen staven.

Betrokkene haalt aan ook aan dat hij een relatie zou hebben met mevrouw S. A. A., geboren op 04.06.1981 en dat zij samen een kind zouden verwachten, (legt een attest van zwangerschap voor). Uit het dossier blijkt dat op 26.04.2019, een kind is geboren met name M. S.. Betrokkene legt geen bewijzen van banden voor met het kind. Bovendien blijkt uit het dossier dat de erkenning werd geweigerd na een negatief advies van het Parket van de Procureur des Konings in Gent d.d. 09.08.2019. Ook dit element kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar er geen sprake is van een gezinsband met mevrouw en haar kind.

Betrokkene verklaard dat hij zich in een buitengewone omstandigheid zou bevinden omdat hij zijn aanvraag zou moeten indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats nl. Tunesië, en dat de Belgische Ambassade zich in Tunis bevindt, 200 km verwijderd van zijn thuisstad El Jem.

Doch dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet +/- 200 km kan verplaatsen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat deze hogergenoemde problemen (als deze al zouden bestaan) gelden voor alle Tunesische burgers die via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Tunesische burgers.

Betrokkene haalt verder aan dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren omdat hij er geen onderkomen meer zou hebben, hij zou niets of niemand meer hebben in hun land van herkomst en zou in een mensonterende situatie terechtkomen. Ook haalt hij aan dat het niet evident zou zijn om binnen een redelijk termijn aan de nodige documenten te geraken. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of

bestrafing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat de kosten aan het IOM, integraal dienen terugbetaald te worden wanneer hij binnen een periode van vijfjaar naar België zou terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hem geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkene om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar liet land van herkomst. Het feit dat betrokkene de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Betrokkene meent dat hij voltijds aan het werk zou kunnen gaan en hij in mei 2016 oen contract van onbepaalde duur bij D. R. SPRL, met maatschappelijke zetel te 1070 Anderlecht tekende. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoot waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij vloeiend Frans zou spreken, hij werkbereid zou zijn. legt een arbeidsovereenkomst voor, dat hij een sociaal leven opgebouwd zou hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De beoordeling van de ontvankelijkheid van de hiervoor vermelde machtigingsaanvraag, dit wil zeggen waarin de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, impliceert het antwoord op de vraag of verzoeker al dan niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om van daaruit zijn aanvraag in te dienen. Met andere woorden wordt onderzocht of er redenen zijn die het uitvaardigen van een terugkeerbesluit in de weg zouden kunnen staan. Aangezien de verwerende partij op verzoekers aanvraag en alle daarin aangevoerde elementen heeft beschikt alvorens het bevel om het grondgebied af te leveren, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat er geen zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden van zijn individuele situatie.

2.4.2. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet samen met de thans bestreden beslissing werd betekend aan verzoeker.

Verzoeker werd op die wijze in kennis gesteld van de redenen die de verwerende partij ertoe hebben gebracht te oordelen dat hij in zijn aanvraag geen buitengewone omstandigheden had aangetoond die een terugkeerbeslissing in de weg zouden staan. Hij toont dan ook niet aan dat en waarom in het bestreden bevel nogmaals zou moeten worden gemotiveerd over zijn individuele omstandigheden, zoals hij deze had ter kennis had gebracht van het bestuur. Alleszins toont hij niet aan op welke wijze hij in zijn belangen zou zijn geschaad. De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zoals opgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

2.4.3. Wat tot slot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, stelt verzoeker dat deze bepaling wordt geschonden omdat hij wordt verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst ondanks het feit dat hij in België een gezin vormt met zijn partner en kind en dat een terugkeer nefast zou zijn voor het gezin, omdat mevrouw een beperkt inkomen heeft en het gezin sterk afhankelijk is van zijn inkomsten.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Opdat verzoeker zich dienstig zou kunnen beroepen op deze bepaling, moet hij vooreerst aantonen dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Dienaangaande moet worden vastgesteld dat de verwerende partij in de voormelde beslissing over de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat er geen sprake is van gezinsbanden met mevrouw S.A.A. en haar kind, dat er geen bewijzen voorliggen van een band met het kind en dat de erkenning werd geweigerd na een negatief advies van het Parket. Verzoeker betoogt dan wel dat dit advies onterecht is, zonder meer, maar hij toont niet aan dat de verwerende partij zich hier niet op mocht steunen.

Verder wijst de raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Los van de vraag of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, moet er in die context op worden gewezen dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). In casu werd, zoals reeds gesteld, een beslissing genomen tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voor waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Het thans bestreden bevel houdt dan ook slechts een tijdelijke verwijding in, met name tot verzoeker zich in het bezit van de juiste documenten terug aanmeldt. Waar verzoeker nog stelt dat een tijdelijke terugkeer niet mogelijk is omdat mevrouw een beperkt inkomen heeft en het gezin afhankelijk is van zijn inkomen, kan worden volstaan met de vaststelling dat hij niet aantoonde dat hij werkt en een inkomen heeft. Uit de verhoorverslagen die verzoeker zelf bij zijn verzoekschrift voegt blijkt in ieder geval dat zowel hijzelf als zijn vermeende partner verklaarden dat hij niet werkt en geen inkomen heeft. Waar verzoeker verwijst naar een uitspraak van de Brusselse kortgedingrechter, moet erop worden gewezen dat dat niet dienstig is, omdat geenszins vooruit kan worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling of het door verzoeker ingeroepen gezins- en privéleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoeker de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing over zijn machtigingsaanvraag ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

2.5. Geen van de door verzoeker aangevoerde middelen zijn gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS